

De forsømte steder.

Et intervju.

Undertegnede har hatt et intervju med evangelist Karl Bryntesen, der som bekjent reiser meget på de forsømte steder.

— Hvordan går det med evangeliseringen av de forsømte steder i vårt land? Og har du inntrykk av at det er store deler av landet som så å si ligger upåvirket av evangeliet?

— Med evangeliseringen går det svært smått på grunn av mangel på midler og arbeidere. Der er steder hvor det råder stor uvidenhed, steder som har helt op til 3 timers vei til nærmeste sted hvor de kan samles om Guds ord, og på grunn av dårlige veier så er det yderst vanskelig især for eldre folk å komme frem. Jeg har ihøst sett folk i 86 års alderen som har gått op til halvanden time for å komme til møte. Og at det er store deler av landet som er lite berørt av evangeliet i det hele tatt, for ikke å tale om den frie forkynnelse.

— Tror du flere av evangelistene er opmerksomme på dette, og har hjerte for å virke på disse steder?

— Ja, jeg har talt med flere av de reisende brødre som er opmerksomme på forholdet, og har hjerte som brenner av lengsel etter å komme til. Og som efter min mening er godt skikket for denne gjerning; såsom br. Erik Skoie, Mandal, som har arbeidet ikke så lite på de forsømte steder. Likeledes br. Kjellås, og E. Thoresen, og der er muligens flere, men de står maktesløse på grunn av økonomen.

— Hvor har du egentlig virket i 1933 og hvad synlige resultater har du sett av ditt arbeide?

— I 1933 har jeg vært noen småturer på Østlandet og litt i Telemarken og Austagder; oppe i Vestagder har jeg besøkt de mere avsidesliggende steder såsom Kvinesdal og Sirdalen, med flere steder. Har også vært i Stavanger og på Jæren. Jæren kan nok ikke regnes med til de forsømte steder, men det er steder derute som er svært sjelden besøkt av frie evangelister; men det var gledelig hvor lett det var å samle folk der. De få frie som var der hadde fått leid ungdomshuset, som antagelig rummet et par hundre mennesker, til noen møter, og det var overfylt. Vi har også hatt den glede å be til Gud med sjele på forskjellige steder. Og en stor oppmuntring er det å se at Guds folk gleder sig ved å få besøk, og bli velsignet.

— Hvordan er lokalforholdene

Misjonen i Ching Yuan Hsien Forlikel= sens tjeneste.

Brev fra str. Alfhild Bjerva.

Ching Yuan Hsien, 26. jan. 34.

Elskede venner i Herren, Guds fred!

Bevar mig, o Gud, ti jeg tar min tilflukt til dig. Jeg sier til Herren, du er min Herre, Jeg har intet gode utenfor dig. Ps. 16, 1—2.

Den 16. Davids salme blev så velsignet for min sjel idag på morgenmøtet. Lavid lover Herren og sier: Jeg setter alltid Herren for mig. I han er ved min høire hånd, jeg skal ikke røkkes. Hvor skjont det er at vi likesom Lavid kan få ta vår tilflukt til Herren og vi skal aldri i evighet bli tilskamme, hvis vi stoler på ham og har ubetinget tillit til ham, nei, lovet være Gud, han går foran oss og han slutter vårt tog.

Ofte går det gjemmen dype vanne, og brennende luer, men Guds løfter står fast, må Gud gi den enkelte av oss nåde denne siste tid at bevare troen, fullende løpet, så ligger den rettfærdige krans gjemt for dem som elsker ham.

Gud har åpnet evangeliets dør, sjelene er hungrige etter Livets ord. Jesus sa: Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem til å komme for at mitt hus kan bli

fullt, det er det vi forsøker å gjøre om dagen, og lovet være Gud, de kommer, en da og en da. Hadde en velsignet dag igår i en landsby 5 li herfra, Gud har virket på hjertene så det er flere kvinner der som har erfaret frelsen i Jesus og de er så lykkelige i Gud og de forteller alle de kommer i berøring med hvad Gud har gjort for dem. Ja, i sannhet de er et levende vidnesbyrd om Guds kraft.

Den ene av kvinnene har for vært så svak til sitt legeme at hun hadde vanskelig for å komme ned av kangen. Siden hun blev frelst går hun frem og tilbake til søndagsformiddagsmøtet her på sine små ben, hun bruker nesten en time hver vei, det har vært så kaldt i det siste, men hun har ikke mistet et møte, ja Gud har gjort et verk i hennes liv, som de som står utenfor forundrer sig over. Hun sa til oss igår: Guds nåde er så stor at jeg har ikke ord til å fortelle det; hennes svigerdatter overgav sitt liv til Gud igår.

Priset være Gud, han åpenbarer sig ved sin And for hjertene at selv kvinnene herute som står så langt tilbake, kan få glede og fryde sig i det fullbragte verk på Golgata. En av de andre kvinne-

ne møtte oss med de ordene: — Priset være Gud, jeg har sett Jesus inatt, 2 gange gikk Guds kraft igjennem mig, jeg kunde ikke hjelpe for det, men jeg talte et annet språk, jeg er så lykkelig så lykkelig og jeg må fortelle det til alle jeg ser. —

Ja venner, hvor sant det er som Jesus sa: det er skjult for de vise og forstandige, men åpenbart for de umyndige.

Når vi satt inne i det mørke rummet, så fattig på jordisk gods, så måtte vi prise Gud med var søster for Guds uendelige godhet og nåde, og vi gledet oss isammen om den herlighet som Jesus har beredt for oss. Måtte vi enda mer se storheten i det herlige hóp vi som Guds barn har, og tjene vår dyrebare Frelser med glede, den korte tiden vi har igjen.

Så vil jeg slutte med en hjertelig hilsen til eder alle og inderlig takk for gaven til arbeidet som jeg har mottatt ifra eder, Gud inderlig velsigne eder igjen. Hvad I gjør for Herren vil han rikelig lønne igjen.

Hjertelig hilsen med Salm. 16. Eders i Jesus.

Alfhild Bjerva.

Str. Thuen hilser eder så hjertelig.

på de forskjellige plasser du besøker?

— Ja med hensyn til lokaler så benytter vi skolehusene der som det er slike, og det er tillatt; ellers har vi også ungdomshuser, men meget privat.

— Får du da slett ingen økonomisk støtte på disse forsømte steder?

— Det hender av og til; ihøst da jeg var i Sirdal arbeidet jeg i to uker og fikk kr. 10.00; det var på gården Odneram øverst i Sirdalen, hvor jeg på en spesiell måte blev bevist gjestrihet; og den bror som foranlediget innsamlingen var 86 år gammel. Gud gav oss en åpen dør i ordet, og det var en fryd å tale Guds ord i den stuen. Pengene måtte benyttes til reisepenger. Til reisepenger går det jo mindre på slike steder, da det blir mest å gå. Det har hendt vi har gått op til 4 mil om dagen, og på den måten sparer man jo adskillig reisepenger. En glede er det nu at enkelte forsamlinger og private har begynt å våkne op for denne sak. Jeg har for eksempel fått flere ganger fra noen søstre i Stavanger, en liten misjon i Møllergaten 38, Oslo, har også sendt flere ganger. (De har nu skrevet at de foreløbig har nedlagt dette). Har også mottatt gjennom Misjons-Røsten og endel andre venner gjennom br. Amundsen, og vil nu herigjennem få

fremføre min hjerteligste takk til dere alle. Gud vil selv lenne dere for hvad dere har gjort. Jeg har vært helt forundret over hvordan Gud har velsignet midlene for mig så det har strukket til.

— Hvordan synes du samarbeidet er blandt De frie venner?

— Angående samarbeidet har jeg ofte ønsket at det var litt mere av den slags.

Som dere har sett av intervjuet, er det nok både skuffelser og glæder om hverandre for våre evangelister som ser nøden skrikende på mange plasser efter Guds ord, men det skal jo midler til å gi sig langt op i fjellbygdene, og atpå til har familie sittende hjemme som jo også må ha sitt. Derfor kjære venner, vil jeg nu appellere til dere som gjerne vil gjøre noe for Guds rikssak på jorden, send eders bidrag til nedenstående adresse. Skriv gjerne hvem de vil midlene skal gå til, og de skal bli kvittert for i bladene. Se ikke på at du ikke har så stort beløpet, men gå til nærmeste postanstalt og send om det ikke er mere enn en krone på postanvisning eller brev. Håper at motta mange både små og store gaver i 1934, muligens siste virkeår for evangeliet.

Mange hilsener fra eders i Jesus forbundne br.

Thorleif K. A m u n d s e n, adr. Aasheim i Buskerud.

Opfylte profetier.

Ninive.

Byen Ninive, det gamle assyriske rikets hovedstad, som blev ødelagt av Samsrod (1. MOS. 10:11) og ia ved floden Tigris' østre bred, beskrives savel i bibelen som hos de gamle historieskrivere som en stor og mektig handelsstad, ca. 90 kilometer i omkrets.

Profeten Jonas omtr. 800 år f. Kr. blev sent av Gud for å advare folket for deres synd. Ninive utmerket sig ved stor ugudelighet. Profeten Nahum kalier den «b i o d s t a d e n», og sier at den alltid var full av logn og rov. Nahum 3: 1.

Som følge av Jonas prediken omvendte folket sig og undgikk således straffedommen. Men synden tok igjen overhånd og Nahum profeterte påny stadens undergang. Nahum 2: 10; 3:7, 15—19. Profeten Sefanias profeterte også om Ninives undergang. Sef. 2: 13—15. Den ødeleggelse som rammet Ninive ved den mediske konge Cya-ares og den babyloniske konge Nabopalassar omkring år 606 f. Kr. blev i tidens løp gjennom forskjellige naturkatastrofer og regnskylld fullstendig ødelagt ifølge profetiene. Mens de arabiske bønder og beduiner med sine hjorder et par tusen år har vandret henover Ninives ruinhau-

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

AV O. A. SOMMERHES

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjons-tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Sangen i fengslet.

I byen Tver samledes i aret 1921 ca. 50 leder fra forskjellige ungdomsforeninger innenfor de evangeliske kristne i Russland til en konferanse under ledelse av I. S. Prochanow. De vilde drøtte, hvorledes man best skulde utnytte den gjennom revolusjonen erholdte større frihet for å vinne Russlands ungdom for Kristus.

På konferansens 3. dag blev huset plutselig omringet av den røde hersers soldater, og på en av tjakaens tjenestemenns befaling, trengte politiet med ladde revolvere inn i det værelse hvor brodrene var forsamlet, da de mente å ha med farlige motrevolusjonære å gjøre.

Da brodrene forholdt sig rolige, senkedes våbnene hurtig; men efter en grundig visitasjon blev de alle erklært for anholdt. Innen de blev bortført, forenet de sig i bønn i overværelse av de forbausede soldater og politiet og anbefalte sig selv og deres forfølgere til Guds omsorg.

Syngende evangeliske sange gikk de arresteret ut på gaten, hvor der hadde samlet sig en stor menneskeskare som fulgte med for å se hvorledes de anholdtes sak videre vilde utvikle sig. Både foran og bak efter de 50 brodrene gikk bevednede soldater, yderligere var de bevoktet av politi og tjakaen; men under kraftig sang gikk de til fengselsbygningen. Det var en underlig prososjon, der ved sin håpefulle holdning og trofrie sange gjorde et dypt inntrykk på den stadig voksende menneskeskare.

I fengslet blev de ført inn i en stor sal sammen med andre lidelsesfeller — både onde og gode; men i bevisstheden om å få lov til å lide uskyldig for Herrens sak, kunde de ikke la være å prise Gud. Kraftig og uttrykksfull lod den ene salme efter den annen, og lyden trengte ut i korridoren, inn i tjenestemennenes lokaler og ut i fengselsgården, og da de fortsatte med sangen, kom til slutt fengselsdirektøren og forsøkte å få dem til å tie under det påskudd, at tjenestemennene blev forstyrret i deres arbeide, og at der blev oppløp på gaten. Han støtte imidlertid på motstand; til brodrene forklarte at selv efter Sovjetunionens forfatning hadde enhver medborger rett til å drive religiøs og antireligiøs propaganda; denne rett kunde de ikke frågå, så langt mindre som man ikke forbeholdt de andre fanger å sverge og bande.

Efter en lengre tids forhandling blev det tillatt, at brodrene skulde ha lov til å syng 2 timer hver formiddag og eftermiddag; men den øvrige tid skulde de være stille, så at tjenestemennene kunde arbeide uforstyrret. For å utnytte tiden godt foreslog nu broder Prochanow, at de kunde fortsette konferansens forhandlinger. Et dagsprogram blev bestemt, og med forskjellige bibelbetragtninger, bønn, sang og forhandlinger gikk tiden hurtig.

Det må ha vært et underlig syn: I midten av salen satt brodrene og rundt langs veggene satt en stor skare medfanger og soldater — alle andektig lyttende til hvad de troende forkynte i tale og sang. Sikkert gikk det mange av disse lyttende mennesker som fangevokteren i Filippi, der brøt

sammen og sa: «Hvad skal jeg gjøre for å bli frelst?»

I løpet av få dage blev imidlertid de fleste av brodrene friggitt imot skriftlig forsikring om at de ikke vilde forlate byen, før deres sak var fullt opklart; kun 12 av brodrene, deriblandt broder Prochanow, måtte bli i fengslet. Disse 12 blev overført til en leir for straffefanger, og her holdt de ennå et velsignet Bibelkursus.

Efter flere måneders fengsel slo dog også befrislens time for disse brodere. Centralforeningen for det evangeliske forbund i Leninograd og flere andre broderer i provinsen hadde innsendt en ansøking om deres løslatelse til Centralregjeringen i Moskva, og de var gått i borgen for at konferansen i Tver kun beskjeftiget sig med religiøse spørsmål og at de såvel som hele det evangeliske kristne forbund som grunnprincip avholdt sig fra å blande sig i politikk.

Så gav Moskvaregjeringen endelig ordre til at brodrene skulde frigis, og befalte samtidig — og dette er det merkelige — at den

tjeka-tjenestemann på hvis falske anklage anholdelsen var foretatt, skulde kreves til ansvar herfor. Denne beklagelsesverdige person var en forhenværende prest, og selv nu som polititjenestemann hadde han ikke glemt sitt gamle hat til de frikirkelige samfund. Da brodrene hørte at deres anklager var blitt anholdt, inngav de ansøking om at mannen måtte bli friggitt, fordi de som Jesu disipler hadde tilgitt ham den urett han hadde gjort dem; men herpå fulgte imidlertid et benektende svar med den motivering: «For de evangeliske kristne er det jo riktig å tilgi sine fiender og befor dem; men for denne anklager er det dog best, at han avsoner sin straff.»

I betraktning av sådanne oplevelser kan man forstå, hvorfor våre brodere i Russland lærte å sette så stor pris på ordet i Rom. 8, 28: «Vi vet, at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som efter hans beslutning er kalte.» Alt måtte tjene til Guds rikets fremme — selv baktalelse og fengsel.

Fra mitt besøk i vingården.

Av J. A. Johannesson.

«Jeg er det samme vintre, og min fader er vingårdsmannen.» Joh. 15, 1.

Det er en fryd for øiet å se alle de store vinhager som dekker marker og store strekninger av bergskråninger i det sydlige Europa. En dag traff jeg under mitt opphold i disse egne en vingårdsmann, og da jeg kom i samtale med ham viste det sig at han var en kristen. Mannen var meget elskverdig og innbød mig til å ta en runde i vingården, hvilket jeg tåk imot med takk. Det blev et meget lærerikt besøk, først ved å se den velstelte vinhage og der nest å høre mannens forklaring over selve vingården og behandlingen av vinstokken og de enkelte grene.

I enhver større vinhage er der et tårn, hvad der av forskjellige grunner er nødvendig. Da vi kom opp i tårnet hadde vi utsikt over hele vingården og en del av landskapet utenfor. Vingårdsmannen pekte ut til de forskjellige sider idet han sa: «Derborte ser du grensene, alt det som er innenfor dette område hører med til min vingård.» Med en betoning der kunde oppfattes som tvil, spurte jeg: Dette er altså din eiendom? Noe forbauset så han på mig og svarte meget bestemt: «Ja! den er min, jeg har kjøpt den, jeg har betalt den, den tilhører mig og ingen annen har del i den.» Den bestemthet hvormed vingårdsmannen uttalte sin absolutte eiendomsrett til vingården, fjernet enhver tvil fra min side. Jeg stanset for denne uttalelse og den er ofte trådt frem i min erindring. Den har også bidratt til forståelse av ordet i Joh. 15, hvor Jesus sier: «Min fader er vingårdsmannen.»

Faderen, den Gud hvem himlen og jorden tilhører, har selv plantet sin egen vingård. Han er dens rettmessige eiermann, og ingen annen har del i den. Dette må være hevet over enhver tvil. En vingård er ikke «allemanns» eiendom lik en landvei. På landveien kjører og går alle; menne-

sker og dyr ferdes ustanselig frem og tilbake. Landveien er også jord, men den blev trampet sammen, så der vokser intet, og enhver har like rett til å ferdes der.

Vingården er heller ikke et stykke «null terra», d. v. s. ingenmanns land. Et sådant stykke land som ingen eiermann har kan okkuperes. En hvilken som helst energisk mann som kommer dit bort, kan tilegne sig et stykke av landet. Han kultiverer det og utnytter det til sin egen fordel, og ad lovens vei kan han bli tilkjent eiendomsrett over den del av det herreløse land som han har underlagt sig. Men, dette kan kun la sig gjøre, hvor der ingen eiermann er i torveien.

Som vi nu stod der og så ut over den herlige omgivelse, sier vingårdsmannen: Se, der kommer min gode venn br. Pfrunder. Kom la oss gå ned å høre hvad han har å fortelle. Br. Pfr. var en eldre tro Guds tjener. Han hadde i mange år sammen med noen andre misjonærer virket i Nicaragua (Mellemerika). Gud hadde velsignet gjerningen så mange sjeler var blitt frelst. De hadde anlagt flere misjonsstasjoner og Guds vingård blomstret. «Men,» — fortalte vår broder, og det var med tårer i øinene han sa det, — «så kom der noen katolske utsendinger, de kom ikke for å bryte nyland, men de trengte inn i vingården. Ved list og smigrende talemåter lykket det dem å snike sig inn og få dratt noen av de unge ubefestede kristne bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. Med stor frekkhet fortalte disse jesuitpater: Vår kirke er den eneste saliggjørende. Vi aiene har den fullkomne lære og den bibelske menighetsordning. De fikk til og med ranet et av lokalene som vi sammen med de innfødte kristne hadde bygget, og vi som ikke ville gå inn i deres menighet, fikk ikke lov å komme der å ha møte.»

Jeg var for ung i troen den gang, men jeg husker tydelig med hvilken forbauselse jeg horte på

«Fredshilsen».

Fritt evangelisk blad.
Bladet utkommer hver måned. Prøv bladet et år. Abonnementspris kr. 3.00 pr. halvår, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens forlag «Evangeliehuset», Osterhausgt. 1, Oslo.

urodres letelse og hvalet inntrykk om det gjøte på mig og om fortalte om den forvirring det opstod i menigheten. Jeg stod adskillig distansert for i trossaken av en sådan inngangssats, da det var mig bevisst utvalgt at noen som ga sig ut for å være kristne kunde utvannet sig til å trengte inn i Guds vingård og ødelegge den.

Mange år har gått siden og jeg har sett meget etter den tid. Under mitt opphold i Rom gikk jeg ofte rundt en stor praktbygning hvor saarer av menn gikk inn og ut hver dag. Det var Jesu tenues universitet, hvor unge men iuk en meget auisig utvannelse som jesuitpater, for så å sendes ut til alle lande. Men ikke bare i Rom, også i andre byer har jeg sett anstalter hvor ungdommen blir uoervost i bestemte lærestemmer og spesielt i å disputere tvilsomme spørsmål. Disse skoler gar under meget forskjellige navn, men deravraatten i alle sådanne menneskelige foranstaltninger er jesuitanden. Jeg har også gjort en oppdagelse at det var ikke bare i Nicaragua jesuitene trengte inn i vingården og ødela den. Det skjer også i andre land.

Nylig møtte jeg en broder i tårnet av i Norges daler som fortalte, at i hans hjembygd hadde der i mange år statt en Guds menighet samlet. Gud hadde velsignet gjerningen med mange sjels frelse. Nu var det kommet noen d i et forskjellige organisasjoner, og med stor irekkhet forkynte de. Vi har det fulle evangelium og vi har den bibelske menighetsordning. Frukten av sådan tale utblev ikke. Det blev forvirring, skisma og partidannelse. Og nu, — broderen sa dette med tårer i øinene, — far ikke vi komme å ha møte i det lokale som vi i sin tid streid, ofret og arbeidet på å få opført.

La broderen sa dette måtte jeg tenkte på mitt besøk i vingården og hvad jeg hørte der fra Nicaragua. Men også vingårdsmannens ord rant mig i hu: «Vingården er min eiendom, jeg har kjøpt den, jeg har betalt den, ingen annen har del i den.» Og Jesu ord blev påny levende for mig: «Min Fader er vingårdsmannen.»

Det er interessant

å lese om de amerikanske presidenter og se hvorledes de holder Guds ord høit i ære. Her er noen henvisninger til de vers som de forskjellige tok som sitt motto da de blev innstillet som presidenter: Hoover, Ordspr. 29, 18; Coolidge, Joh. 1, 1—14; Harding, Mikka 6, 8; Wilson, Salme 46, 1 og Salme 119, 43—46; Taft, 1. Kong. 3, 9—11; Theodore Roosevelt, Jak. 1, 22; Mac. Kinley Ordspr. 16, 20—21 og 2. Kron. 1, 10; Cleveland, Salme 112, 4—10 og Salme 91, 11—16; Harrison, Salme 121; Garfield, Ordspr. 21, 1.

SPREDTE FELT

«Fredshilsen».
Bladet utkommer hver måned. Prøv bladet et år. Abonnementspris kr. 3.00 pr. halvår, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens forlag «Evangeliehuset», Osterhausgt. 1, Oslo.

urodres letelse og hvalet inntrykk om det gjøte på mig og om fortalte om den forvirring det opstod i menigheten. Jeg stod adskillig distansert for i trossaken av en sådan inngangssats, da det var mig bevisst utvalgt at noen som ga sig ut for å være kristne kunde utvannet sig til å trengte inn i Guds vingård og ødelegge den.

Mange år har gått siden og jeg har sett meget etter den tid. Under mitt opphold i Rom gikk jeg ofte rundt en stor praktbygning hvor saarer av menn gikk inn og ut hver dag. Det var Jesu tenues universitet, hvor unge men iuk en meget auisig utvannelse som jesuitpater, for så å sendes ut til alle lande. Men ikke bare i Rom, også i andre byer har jeg sett anstalter hvor ungdommen blir uoervost i bestemte lærestemmer og spesielt i å disputere tvilsomme spørsmål. Disse skoler gar under meget forskjellige navn, men deravraatten i alle sådanne menneskelige foranstaltninger er jesuitanden. Jeg har også gjort en oppdagelse at det var ikke bare i Nicaragua jesuitene trengte inn i vingården og ødela den. Det skjer også i andre land.

Nylig møtte jeg en broder i tårnet av i Norges daler som fortalte, at i hans hjembygd hadde der i mange år statt en Guds menighet samlet. Gud hadde velsignet gjerningen med mange sjels frelse. Nu var det kommet noen d i et forskjellige organisasjoner, og med stor irekkhet forkynte de. Vi har det fulle evangelium og vi har den bibelske menighetsordning. Frukten av sådan tale utblev ikke. Det blev forvirring, skisma og partidannelse. Og nu, — broderen sa dette med tårer i øinene, — far ikke vi komme å ha møte i det lokale som vi i sin tid streid, ofret og arbeidet på å få opført.

La broderen sa dette måtte jeg tenkte på mitt besøk i vingården og hvad jeg hørte der fra Nicaragua. Men også vingårdsmannens ord rant mig i hu: «Vingården er min eiendom, jeg har kjøpt den, jeg har betalt den, ingen annen har del i den.» Og Jesu ord blev påny levende for mig: «Min Fader er vingårdsmannen.»

Det er interessant

å lese om de amerikanske presidenter og se hvorledes de holder Guds ord høit i ære. Her er noen henvisninger til de vers som de forskjellige tok som sitt motto da de blev innstillet som presidenter: Hoover, Ordspr. 29, 18; Coolidge, Joh. 1, 1—14; Harding, Mikka 6, 8; Wilson, Salme 46, 1 og Salme 119, 43—46; Taft, 1. Kong. 3, 9—11; Theodore Roosevelt, Jak. 1, 22; Mac. Kinley Ordspr. 16, 20—21 og 2. Kron. 1, 10; Cleveland, Salme 112, 4—10 og Salme 91, 11—16; Harrison, Salme 121; Garfield, Ordspr. 21, 1.

Engelsk blad.
Hver måned.
Abonnementpris
kr. 1.50 pr.
kan bestilles på
postkontorer og
tag «Evangelie-
sigt. 1, Oslo.

SPREDTE FELTER

Det har nemlig flere gange
at de i disse dager
i minnark er blitt sent til
Thor Finnerud, Drammen,
han oss gjøre oppmerksom på
han bare er kasserer for str.
Klem.

fra Skaudenes.
Fikk trang til å skrive litt til
Missions-Røstens lesere om den
og trøst som Gud gir oss
på dette sted.

De første som i år sendte ut
Guds ord i den nye pakts
omholdning talte Guds ord med
for frimodighet. De var overbe-
stede om at han som hadde sendt
dem var trofast. Det er også vært
i denne tid. Dette ordet gir
trøst og håp til bedrovede og
slapløse. «Det løfter de svake op
av dødens natt, det læger sår som
synden har bragt. Nåde over nå-
de!»

Det blev så dyrebart for mig i
sag. Jeg ba i år om et ord til
trøst og opmuntring på veien og
så kom dette ord til mig om
Abraham: «Da han således hadde
ventet tålmodig oppnåde han løf-
te!» Halleluja. Amen!

Han sendte oss sitt ord som vi
har som et anker for sjelen. Let er
trygt og fast og når innenfor for-
hengnet. Det er salig å ha noe som
er trygt og fast i denne tid. En
salig trøst og et godt håp i nåde.
«Ere til Gud!»

Vil med det samme fortelle, at
Herren har gjetet Skudenes
med vekselve. Vi har ofte hatt
vekkelsesbølger her i Skudenes
men også prøvelser og skuffelser.
Dog er Gud trofast. Halleluja!

Br. Andreasen var her for en tid
tilbake og vidnet om Gud. Vi satt
som på skolebenken og lyttet på
ham. Så kom br. Gjesund hit med
kjerlighetens ild i sitt ord og
hjerterens smeltet og overga sig til
Gud. Så fikk vi besøk av br.
Falk og det var stor nåde over
dem begge. De vidnet og sang
evangeliet. Flere menn og kvinner
overga sig til Gud. Menigheten
økes og ordet har fremgang.

Skjærtorsdag hadde vi kjerlig-
hetsmåltid og brødsbrytelse. Vi
var mange både unge og gamle
samlet for å prise Herren for den
godhet å få nyte dette måltid til
hans ihukommelse.

Langfredag hadde vi møte og
barn blev av sine mødre båret
frem for Jesus for å bli velsignet
av ham. Det stiger frem fra mitt
indre en taknemlighet til Gud
for hans nåde mot oss. Alle mø-
ter har vært fylt til trengsel.

Brødrene reiste til Stavanger og
må Herren fremdeles velsigne
dem og bruke dem til synderes
frelse.

Både unge og gamle husker
eder med glede og hilser eder med
følgende:
Velsignet være den mann hvis
fot er dypnet i olje, hans vand-
ring setter dype spor.

Jacob Thomassen.

Misjonsbeløp.
Innkomet til misjonær Dag-
mar Jacobsen i tiden 1/1—31/3
1934: B. Mydland, Kr.sand 10, en
br. i Solumstrand 10, 10, en
Knoffs gate, Drammen 170, en
br. i Mjøndalen 5, lille Erna 3,

venner i Svelvik 65, Karen Olsen
5, str. Eikro 20, venner i Kirke-
bygden og Holmsbu ved str. Ing-
tingstad 150, Salg av bibelmerker
10.90.

Gud vil rikelig lønne hver en-
kelt giver.

Broderhilsen
Verre Sevrinsen.

Innkomet til br. og soster
Glittenberg i tidsrummet fra 24—
12—33 til 2—4—1934:

Johs. Skår, Mosterhamn kr. 10.
Sondagsskolen i «Sion» 10. Gitt
40, gitt 20, Ragnar Solås 5, Størk
Solås 10, gitt 5, Mandius Skim-
meland 5, Clement Størksen 5,
gitt 5. Hvorfor hermed bringes en
hjerterlig takk til samtlige givere.

Mosterhamn 4. april 1934.

R. Løkingholm,
kasserer.

Vi vil også få minne misjons-
vennene om å støtte våre søsken-
de med midler. Br. Glittenberg
vant sig mange venner mens han
reiste blant oss her hjemme og nu
må det vies i gjerning at han ikke
er glemt. Send derfor ditt bid-
drag snarest mulig til br. Løk-
ingholm.

Red.

Bønnes makt

Mel.: Schibboeth nr. 456.

Aller dypest inntrykk setter
disse store bønners menn.

:/:Som beveget himlens krefter,
mens de lå på kne i bønn.:/:

Abraham til Herren beder,
og blev kallet Herrens venn.

:/:Ti som alle himlens stjerner,
storlig kom velsignelsen.:/:

Elias på Karmel beder,
Herrens ild på alteret falt.

:/:Griper alle Ba'als profeter,
la det gå, la Gud bli alt.:/:

Også vi har samme løfter,
byde liden falle ned.

:/:Å fortære onde lyster,
og bli fylt med Andens fred.:/:

Daniel for Gud nedfaller,
Gabriel ham bringer bud.

:/:bud om himlens hemligheter,
:/:om en salvet ifra Gud.

Ved endrektvønn blev Peter,
fra sitt fengsel friet ut.

:/:Fri fra vakten, løst av lenker
det er svaret i fra Gud.:/:

Der står truden andre helter,
som har striden den gode strid.

:/:Retterfædskrone på dem venter,
fullt berett til Jesu tid.:/:

Stort å se hvad Gud utretter,
mens Guds folk på kne i bønn.

:/:Intet hindrer himlens krefter,
allmakt Herre er vår lønn.:/:

Lær mig bede biblens bønnen,
lær mig biblens ydmykhet.

:/:Rens mig Gud fra alt som
hemmer,
bøi mig Gud i kjerlighet.:/:

Håpet, Eidsvoll Verk,
påske 1034.

Synd som ikke er bekjent,
forårsaker alltid åndelig tilba-
kegang. Når vi har syndet er der
i oss en lyst til å gjøre som Adam
og Eva gjorde, da de skjulte sig.
I stedet for å ha et åpent hjerte

MISJONS-RØSTEN

får vi nu et tillukket hjerte, blik-
ket blir sky og stemmen klanglos.
Og om synden ikke hurtig bekjen-
nes og avlegges, vil — for å br-
ke et bilde — revnen i instru-
mentet blir stadig større og tone-
ne derfor mere og mere uklare.
Vennskap med verden under dens
forskjellige former er en annen

årsak til åndelig tilbakegang. Li-
keledes vil det å være ulydig mot
en eller annen befalling vi har
fått, snart gjøre den åndelig ster-
ke svak. Om bare alle kristne som
er et eller annet bud, de har mot-
tatt av Freisersen, lydig, vilde
den største vekselvise vi noen-
sinne har oplevet bryte frem.

Tårenes misjon.

Preken av Wm. Booth Clibborn.

(Inntatt etter oppfordring).

SIÅ op salm. 126, 5—6 og
les med mig: «De som sår
med gråt, skal høste med fry-
derop. De går gråtende og bær-
er den säd de stør ut; de
kommer hjem med fryderop.

Mitt emne idag er: «Tårenes
misjon», og jeg skal også ta med
andre lignende emner mer eller
mindre. Det var temmelig tidlig i
mitt liv, da Gud begynte lære
mig, at den eneste veien for mig
til et seirende liv var, at av ham
å få en sønderknust ånd og et y-
dmykt hjerte. Jeg begynte forsa,
at verden var sikket til å gjøre
folk stive og kolde, hårde og til-
lukket, men på andre siden —
jeg, at den eneste som syntes
være velsignet av Gud, var den som
fortsatte å være ydmyk og hadde
en sønderknust ånd ved Jesu fot-
ter. Vi minnes sikkert at de for-
ste glimt av Guds rike kom til oss
gjennom våre tårer; det var just
da vi var sønderknust i vårt hjer-
te som vi fikk forvisning om
synderens fortælselse; og det er
også sant, at de fleste av oss som
er dopte i ånden, fikk den da vi
var i en sønderknust og ydmyk
stilling innfor Gud. Jeg mener
ikke da, at vi grat bare av følelsen
av vår uverdig og skam; uten
også adferst at vi var sønderknust
over Guds godhet og nåde. Vi
skal nok se, at vi har oss så
nær, og da vi hadde kommet til
bunds i oss selv og kjente vår
hjelpeløshet, så bødte han sig ned
og løftet oss op. — Jeg så, at jeg
tidlig i mitt liv kjente jeg var be-
roende av en sådan ånd og fant
at da jeg var sønderknust i min
ånd innfor Gud, da var det intet
som kunde forstyrre den herlige
fred som var i mitt hjerte. Jeg
fant også, at da jeg var i denne
stilling kunde Gud meget fortere
lære mig sin vilje, enn da jeg var
i noen annen stilling. Hans ord
blev så kjært for mig og jeg fikk
meget mere ut av det da jeg var
sønderknust. Min ånd var mere
mild og lervillig; hvilken som
helst kunde lære mig, gi mig uret
og jeg blev ikke ond på dem, uten
heller takket dem for deres kri-
tikk. Jeg tenkte hvor godt det
var, at Gud hadde visdom nok til
å tilrettevise mig, og jeg takket
ham for mennesker som brukte
sådanne skarpe kniver for å sære
mig. Jeg bad for dem. Jeg elsket
dem, fordi de talte om for mig
hvad som var rett og hvad som
var urett i mitt liv og i min op-
førsel. Atter så fant jeg, om jeg
blev motsagt og avbrudt i min
plan, så var det meget lettere å
gi avkall på den når jeg var søn-
derknust og ydmyk i ånden, og
da motta rettelse og veiledning
fra en eldre kristen, og en som
var mere fylt med Guds And enn
hvad jeg var. Mitt sinn og min
vilje var meget medgjørlig, og

årsak til åndelig tilbakegang. Li-
keledes vil det å være ulydig mot
en eller annen befalling vi har
fått, snart gjøre den åndelig ster-
ke svak. Om bare alle kristne som
er et eller annet bud, de har mot-
tatt av Freisersen, lydig, vilde
den største vekselvise vi noen-
sinne har oplevet bryte frem.

har funnet, at de som er villig å
lide med ham, det er de som er
hans opstandelseskraft. I br. til
Fil. str. Paulus: «A kjenne ham
og kraften av hans opstandelse og
samfundet med hans lidelser, idet
vi blir gjort lik med ham i hans
død.» Han sammenbinder tre sto-
re prinsipper; han ønsker å kjen-
ne Gud i hans opstandelseskraft,
han elsker et overvinnende liv,
han erkjenner at han må bli mere
lik Kristi død; at såsom Kristus
døde bort fra det naturlige, så
måtte han også; men ikke det ale-
ne uten såsom Kristus kjente dø-
dens veer for den ugudelige, så
ønsket han kjenne denne bren-
nende kjerlighet og nidkjerhet
for fortapte sjeler. Han vilde be-
for de hellige, han vilde gråte
med dem, og kjenne just såsom
Jesus kjente.

(Mere).

tauet holder!

En mann var falt overbord, og
sjømennene kastet et tau og til
ham. Dette var forbundet med et
mindre tau, som skulde gå inn
under armene på ham. Men i for-
skrekkelsen merket han ikke det-
te, men grep fatt i det store tau
og holdt så fast alt han kunde.
Men plutselig skrek han:
«Jeg kan ikke holde fast mere
— Jeg må drukne!»

Sjømennene smålo og svarte:
«Hvis De ikke kan holde fast i
tauet, så holder tauet Dem
fast.»

Med hensyn til vår frelse må vi
stole på Guds sannhet og hans
løfter — ikke på vår tro og tillid
— og disse er sikre.

«Misjons-Røsten»

kommisjonærer

Göteborg, Sverige: J. O. Ström.
Askim: Henry Dahl.
Aasheim, Hurum: Thorleif K.
Amundsen.
Arendal: K. Iversen.
Aspedammen: Johan Nordgård.
Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
Breivikbotn: og på reiser: O.
Gamst.
Dal st., Eidsvoll: Baker T. John-
sen.
Drammen: Postekspediter Einar
Gulbrandsen.
Fredrikstad: Hagmann Kristian-
sen, Kapellveien 8.
Haugesund: Bolette Alfsen.
Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.
Jevnaker: Arne J. Brorson.
Kistrand, Porsangerfjord og på
reiser: evang. Kristian Skip-
perud.
Kristiansand S. og på reiser:
Evang. Hans Vennesland.
Mosterhamn: Chr. Størksen jr.
Mjøndalen: Arnt Gundersen.
Oslo: Karoline Christiansen, Sol-
heimsgt. 2., Charsten Bleg-
berg, Knonwsgt. 21, III.
Rygge: Olav Gundersen, Huseby.
Storsteinnes, Balsfjord og på
reiser: Evang. Henrik Eilert-
sen.
Saltnes, Råde: Harald Skovly.
Svelvik: Ragnvald Volden.
Ski: Josef Dammen.
Sætre, Hurum: Sigrd Abreham-
sen.
Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
Tofte, Hurum: M. Roås.
Tjomo: P. Johansen, Mågerøy.
Volda, Sunnarom: M. Støve.
V. Gran og på reiser: Evang.
Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontin-
genten betales til ovenstående.

Derved spares porto.

Forlater eder på Herren, stedsø og alltid!

Til den Herre Herre har vi en evig kilpe.

Esajas 26, 4.

Ja, høiløvet være Gud. Lykkelig er hver den som setter sin lit til Herren, og ikke til mennesker. Ti mennesker har alltid vært og er fremdeles troløse, men Herren er trofast. Han er og han tør bær den samme til evig tid. Der er ingen forandring eller skygge av omskiftelse hos ham. Mange har tatt denne bitre ertering i sine av at menneskene ikke har noe og forlate sig på, eller sette sin lit til.

Handt disse skufede og ulykkelige sjeler var kong Saul. Se 1. Sam. bok 28 kapittel. Her ser vi at tilnæsten samlet sine hære til strid for å krige mot Israel. Når så Samuel var død og hele Israel hadde sørget over ham begravet de ham i Kama, i hans egen stad, og Saul hadde skafte dødningsmannerne og sannsigerne bort fra landet. Så samlede filisterne sig og kom inn og leirede sig i Sunem. Og da Saul så filisterne leir fryktet han så hans hjerte bevet såre, ved tanken på at han skulde stride mot disse mektige fiender. Så samlet han da de hele Israels og de leiret sig på Gibeon. Og i sin angst for tienden auspitt Saul Herren, men Herren svarte ham ikke hverken ved drømme eller ved Urim eller ved proteeter. 1. Sam. 28, 6. Og isteden for å vente på Herrens treise, for det ser ut som Herren ville drøe med å hjelpe ham ut av tiendens hand, så ventet han sig i utroskap fra Herren og opskøte en kvinne i «Endor» som gav sig av med å mane døde. Til denne kvinne satte han nu sin hele lit. Og så en natt iortet han sig andre kler, så han blev ukjenneig og det skal være visst, når et menneske forlater Herren i utroskap, da blir han i sannhet ifort andre kler. Han blir en fremling for de han tør var sammen med og kjenner dommen i sin samvittighet og føigen blir at han må vandre i nattens mørke for å skjule sin skam. Og i denne stilling begav han sig ivei en natt sammen med to andre til denne kvinne for der å få vite sin skjebne og hente sin hjelp. Og når han var kommen hen til det sted hvor kvinnen bodde, så spør han henne: «Om hun ikke ville spå ham ved å mane en død og la den stige op for ham. 1. Sam. 28, 8. Men til sin store forundring får han et skuffende svar: «Du vet selv hvad Saul har gjort, hvorledes han har utryddet dødningsmannerne og sannsigerne av landet og nå vil du sette en snare for mitt liv, så du påfører mig døden.» Nu synes også denne hjelp å være utelukket, som han hadde stolt på. Så tilsvor Saul ved Herren og sa til henne: «Så snat Herren lever, skal ingen skyld treffe dig i denne sak.» Du skal ikke bli meddelaktig i denne min urettferdige handling. Han visste at han handlet uriktig. Så spurte kvinnen ham: «Hvem skal jeg la stige op for dig?» Og han svarte: «La Samuel stige op for mig.» — Men så skriker kvinnen med høi røst og spør hvorfor han, Saul, vilde bedra henne. Ti hun gjen-

ner eller sannsiger. Lertor vil jeg og minne mig selv og euer til svare og annd a forlate sig på Herren! Ii den herre herre nar vi en evig kilpe! Lertor ser David: «Lert er bedre å sette sin lit til Herren enn å stole på mennesker. Og det er bedre å ta sin tilflukt til Herren enn å stole på fyrster. Salm. 118, 8-9. Og videv sier han: «Se, Herrens øine se, til den som frykter ham som bier på hans miskunhet, for å utri deres sjel fra døden og holde dem i live i hungersnod. Og av Korahs barn synges det så herlig: «Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i trengsler funnen såre stor. Derfor sier de: «Frykt ikke som jorden omskifter og berge iokkes i havets hjerte, om det bruse og skummer, berge beve ved deres overmøt. Ti Herren, Herskarens Gud er med oss, Jakobs Gud er vår faste borg.» Salm. 46, 1-4-8.

Ja, slik hadde disse lært Gud å kjenne, men nu blir det et stort spørsmål: Har du og jeg, kjære søster og bror lært Gud slik å kjenne? Da vil jeg for min del svare ja, jeg har lært ham slik å kjenne både ved å granske i skriften og i min personlige erfaring. Jeg har lært ham slik å kjenne, som et fast vern, som den rettferdige kan løpe hen til og bli berget. Lovet være vår Gud! — Derfor vil jeg, kjære nådesøken, opmuntre mig selv og eder at vi til enhver tid, ja stedsø og alltid forlater oss på Herren. Ti i den Herre Herre har vi en evig kilpe. Amen. Eders for sjeles frelse Simon Olsen.

Forlikelsens tjeneste!

(1. OLS. fra 1. side).

1. Vi driver misjon fordi Gud vil det.

Apostlene var ikke i tvil om hvad Jesus vilde i denne sak. Han hadde da også satt dem stevne på berget, avseid fra massen, og de kom forventningsfulle og fulltallige. Og som han satte dem det første stevne for å gi dem oppgaven, så satte han dem igjen stevne i Jerusalem for å gi dem utrustningen. Og så gikk de til velsignelse for verden i troens lydighet med Herren og for Herren og sa: «La eder forlike med Gud!» Og Herren har da også sørget for at heller ikke vi skal kunne misforstå den, ved å la befallingen stå som avslutning i alle 4 evangelier, gi oss den eldste misjonshistorie og en rekke misjonsbrevener med i den Hellige Skrift. Det å drive misjon er å være lydige mot Jesu siste befalling, følge ham som går ut seirende og for å seire. Misjonen er Guds verk — villet, ledet og opholdt av ham.

2. Vi driver misjon fordi hedningene trenger det.

Der finnes folk som sier at enhver blir salig i sin tro. De mener at alle religioner fører til Gud. Det er det gamle ord om igjen at «alle veier fører til Rom.» Det er folks tenkning og følelse som får dem til å tale slik. Men så undersøker de ikke om det forholder sig så.

Jeg har spurt mange, mange av de mest religiøse kinesere om de har funnet veien og har fått visshet om saligheten, og de har

alltid svart nei. Jeg har så spurt dem om de har møtt noen som har funnet veien, og de har igjen svart nei. «Men vi har hørt om folk som har funnet den» — har de lagt til.

Gud sier at hedningene lever uten Gud og uten håp i verden. Men om Jesus sies det: «Ti hans navn skal hedningene sette sitt håp.»

I Kina kan foreldre gjøre med sine små barn som de vil. Vår første tjenestekvinne hadde tatt livet av 9 pikebarn, og slik er det for mange enda. Hjemmet er intet hjem i den betydning vi tenker på det. Det skrifttegn som betyr hjem, er sammensatt av 2 tegn — det er gris under tak. Jeg må tilstå at i mange tilfelle er det betegnende.

Der hersker en forferdelig lovlosheet, så folk aldri kan være trygg for liv og lemmer. Befolkningen lever i stadig frykt for utpresning, på den ene side av rovere og på den annen av embedsmennene. De kan fængsles og avlives uten lov og dom. Retten selges for penger.

Ja, kineserne trenger Kristus. Der er kaos nu, men mange kinesere begynner å erkjenne at Kristus kan frelse Kina ut av kaos.

3. Vi må drive misjon for vår egen skyld.

Det fortelles at den store predikant Spurgeon en gang blev spurt om sitt syn på hedningemissionen, om ikke nedningene blev irest, selv om vi ikke bragte dem evangeliet. Han svarte: «Det er ikke det viktigste om hedningene kan bli frelst tiltross for at vi ikke gir dem evangeliet, men det viktigste er: «Kan vi bli frelst, dersom vi forholder dem evangeliet?»

Og la oss lære litt av historien: I 1832 delte baptistene i Indiana, Amerika, sig i to fraksjoner, 3000 var for hedningemissionen og 3000 imot. 50 år etter var antismisjonstokken fremdeles 3000 medlemmer, mens den annen flokk hadde øket til 37000. Året 1840 delte baptistene i Nord Carolina sig også på misjonssaken. Flokken for hedningemissionen tallet 24,000, mens den annen tallet 12,000. 50 år senere var den første flokken øket til 300,000 medlemmer, mens den annen fremdeles var på 12,000. Den etiopiske kirke er også et advarende eksempel, mens Brodremenigheten er et talende bevis på at den menighet som av all makt fremmer misjonen, bevares fra verden og holder sig åndelig varm.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.

- F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
- STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
- RUTR PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.
- JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
- OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorlligt. 15, Oslo.

- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
- M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg.
- TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
- BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
- GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.
- ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.

- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebo, Otterholdt, Be, Telemark.

Afrika.

- INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.
- HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rælingen.
- MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nestdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Bergen.

Den Norske Kongemisjon. ALB. M. CHRISTIANSEN:

- Erling Svvertsen, Danvik, Drammen.
- JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Møsterhamna.
- India.
- ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smilttestromsveien 19, Drammen.
- FRANCK DESMOND: Harly O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
- BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Berge vei 36, Narvik.
- HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
- ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

- RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeløkken, Kongsberg.
- B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kvitesø, Telemark.

Finnmark.

- OSKAR GAMST, Brevikboen.
- HENRIK EILERTSEN, «Betel», Steinnes, Balsfjord.
- DEMANDA EILERTSEN, Brevikboen.
- ANDREAS MATHESEN, V. Jakobselv.
- KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand.
- Porsangerfjord.
- DORTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- Hjemmeværende misjonærer.
- TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.
- DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekornnes, Jarvelen 11, Lilleaker.
- PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 9

M

Kjære ven!

Røde men d på, d Hvilket v om Guds all bet til sitt vet så de k som over t me tid ser ved Egypte samme vei vandret på dergang.

Egyptern hans folk, de undergj i Egypten fra dem o og deres v ikke i tro de Gud, n om mulig den frykt ren Gud l Velen var i tro vand til frelse; Egyptern Israels nem havé vandret i ikke føle nem et h kunde f blandt d jo blev t Der står land, og

Frank-Trondh I «M bakken pende « vekkes blandt ber. M kveld. For to for ny tilsted pe va bedt r kring tene o Det ektef ene f bilet nyf